DZIENNIK RZADOWY

dla

kraju koronnego Galicyi i Lodomeryi z Księstwami Oświecimskiém i Zatorskiém, tudzież z Wielkiém Księstwem Krakowskiém.

Rok 1853.

Oddział piérwszy.

Część XIX.

Wydana i rozesłana dnia 20. Sierpnia 1853.

Landes-Regierungs-Blatt

für das

Kronland Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Auschwitz und Zator und dem Großherzogthume Krakau.

Jahrgang 1853.

Erste Abtheilung.

XIX. Stück.

Ausgegeben und versendet am 20. August 1853.

82.

Rozporządzenie Najwyższéj Władzy Policyjnéj i Ministerstw Spraw Zewnętrznych, Spraw Wewnętrznych i Wojny z dnia 3. Maja 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 82, wydana dnia 20. Maja 1853),

o paszportowo-policyjném postępowaniu z cudzoziemcami w Austryi.

§. 1.

Każdy cudzoziemiec, udający się do Państw c. k. austryackich, opatrzony być ma paszportem należytym (dokumentem podróżnym), do podróży tamże moc mającym.

Od powyższego przepisu wyjętymi są tylko Książęta udzielni i Członkowie Domów panujących, którym służy cześć królewska, wraz z towarzyszącemi im, lub osobno podróż odbywającemi małżonkami i dziećmi, a to nie tylko oni sami, lecz też i świta ich i słudzy.

§. 2.

Zagraniczne dokumenta podróżne wtedy tylko moc mają, jeżeli do podróży do Państw c. k. austryackich są wystawione przez właściwe ku temu władze tego kraju, do którego cudzoziemiec należy wedle obywatelskich stosunków swoich.

§. 3.

Dokumenta podróżne zagraniczne, by były w Austryi uznane za stosowne, muszą opatrzone być formalnościami, prawnie przepisanemi w tych Państwach, przez których władze są wystawionemi, na wszelki zaś sposób wykazywać widocznie nazwisko, stan i przynależność podróżnego.

Gdyby w dokumencie podróżnym, wystawionym w zagranicy przez władzę tameczną okazywały się niedostateczności w rubrykach wyżrzeczonych, albo gdyby z powodu szczególnych okoliczności uznano potrzebę przytoczenia bliższych jeszcze szczegółów w dokumencie podróżnym, wówczas cesarskie misye lub władze nadzorcze zapełnią dodatkowo rubryki brakujące, wszelakoż z ograniczeniem się na

a) imię i nazwisko, tudzież rok urodzenia lub wiek,
b) stan i charakter lub zatrudnienie,
c) miejsce pomieszkania i przynależności,
d) wyznanie religijne,

} podróżnego

82.

Verordnung der obersten Polizei-Behörde und der Ministerien des Aeußern, des Innern und des Kriegswesens vom 3. Mai 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XXVII. Stück, Nro. 82, ausgegeben am 20. Mai 1853),

über die paßpolizeiliche Behandlung der Ausländer in Oesterreich.

§. 1.

Jeder Ausländer, welcher sich nach den k. k. österreichischen Staaten begibt, muß mit einer ordnungsmäßigen, zur Reise dahin giltigen Reise-Urkunde versehen seyn.

Von der vorstehenden Bestimmung sind nur souveräne Fürsten und die Glieder regierender Häuser, welche königliche Ehren genießen, nebst den sie begleitenden oder einzeln reisenden Gemahlinen und Kindern für sich, ihr Gefolge und ihre Dienerschaft ausgenommen.

§. 2.

Die ausländischen Reise-Urkunden haben nur dann Giltigkeit, wenn sie von den berufenen Behörden jenes Landes, dem der Fremde seinen staatsbürgerlichen Verhältnissen nach angehört, für die Reise nach den k. k. österreichischen Staaten ausgestellt sind.

§. 3.

Die ausländischen Reise-Urkunden müssen, um in Oesterreich als ordnungsmäßig anerkannt zu werden, mit den in den Staaten, von deren Behörden sie ausgestellt wurden, gesetzlich vorgeschriebenen Förmlichkeiten abgefaßt, jedenfalls aber so beschaffen seyn, daß daraus Name, Stand und Zuständigkeit des Reisenden ersichtlich sei.

Sollten in der von der fremden Behörde im Auslande ausgestellten Reise-Urkunde die vorgedachten Rubriken mangelhaft seyn, oder würde unter besonderen Umständen die Beifügung noch näherer Angaben in der Reise-Urkunde für erforderlich erachtet werden, so haben die kaiserlichen Missionen oder Aufsichtsbehörden die fehlenden Rubriken nachträglich auszufüllen, welche sich jedoch auf Nachstehendes zu beschränken haben nämlich auf

a) den Vor- und Zunamen nebst dem Geburtsjahre oder Alter,
b) den Stand und Charakter oder die Beschäftigung,
c) den Wohn- und Zuständigkeitsort,
d) das Religionsbekenntniß,
} des Reisenden.

e) cel podróży,
f) kres podróży,
g) dokładne opisanie osoby (rysopis twarzy),
h) własnoręczny podpis, lub urzędownie potwierdzony znak ręki, } podróżnego
i) trwanie ważności dokumentu podróżnego, nakoniec
k) podpis władzy, przez którą dokument został udzielony, wraz z pieczęcią urzędową.

Jeżeli w dokumencie podróżnym z zagranicy brakuje wyszczególnienie trwania podróży, dokument uważanym będzie za ważny ze strony władz c. k. austryackich tylko po dokładném ocenieniu celu podróży i innych stosunków podróżnego, a w najkorzystniejszym przypadku tylko na ciąg lat trzech, licząc od dnia wystawienia jego należytego, lub od dnia przedłużenia w taki sam sposób uskutecznionego.

§. 4.

Dwóch lub więcéj obcych nie może wchodzić do Państw c. k. austryackich za jednym spólnym dokumentem podróżnym. Wyjątek od tego prawidła ma miejsce tylko co się tycze towarzyszących obcemu podróżującemu, pod którymi rozumiéć należy tylko jego małżonkę, dzieci, poczet i służalstwo. Pojedyncze atoliż indywidua towarzyszenia tegoż muszą poimiennie i z wymienieniem oraz właściwego ich stosunku do obcego, wyszczególnione być w podróżnym dokumencie jego.

§. 5.

Cudzoziemiec podróżujący w każdym razie odpowiedzialnym jest za tożsamość osób jemu towarzyszących pod względem indywiduów, w dokumencie podróżnym wyszczególnionych, równie jak za to, że nikt z nich nie wystąpi, nie otrzymawszy osobnego dokumentu podróżnego. Jeżeli nie jest w jego mocy zapobiédz temu, wówczas bezzwłocznie o tém doniesienie uczynić winien do najbliższéj c. k. władzy policyjnéj, lub nadzórczéj politycznéj.

§. 6.

Każdy cudzoziemiec, udający się w podróż do Państw c. k. austryackich, obowiązany jest w powszechności zaopatrzyć dokument swój podróżny wizą ze strony ces. kr. misyi austryackiéj, lub c. k. konsulatu, do udzielania téjże upoważnionego.

Wyjątki od tego stanowić mogą osobne traktaty z dotyczącemi Rządami obcemi, albo też nadzwyczajne okoliczności, które, jeżeli nie są bez tego już powszechnie znane, zawsze muszą być wykazane.

e) den Reisezweck, \
f) das Reiseziel, } des \
g) die genaue Personsbeschreibung (Signalement), } Reisenden \
h) die eigenhändige Fertigung oder das ämtlich bestätigte Handzeichen, \
i) die Dauer der Giltigkeit der Reise-Urkunde, endlich \
k) die Unterschrift der Behörde, von welcher sie ertheilt wurde, nebst deren Amtssiegel.

Fehlt in der Reiseurkunde des Auslandes die Bestimmung der Giltigkeitsdauer, so darf dieselbe von den k. k. Behörden nur unter eindringlicher Würdigung des Reisezweckes und der sonstigen Verhältnisse des Reisenden, und im günstigsten Falle nur für den Zeitraum von drei Jahren, vom Tage ihrer ordnungsmäßigen Ausstellung oder in gleicher Weise erfolgten Verlängerung an gerechnet, als wirksam betrachtet werden.

§. 4.

Der Eintritt zweier oder mehrerer Ausländer in die k. k. österreichischen Staaten mit einer gemeinschaftlichen Reise-Urkunde ist nicht gestattet. Eine Ausnahme hievon besteht nur hinsichtlich der Begleitung des Fremden, unter welcher aber nur dessen Gattin, Kinder, Gefolge und Dienerschaft verstanden werden. Die einzelnen Individuen dieser Begleitung müssen jedoch namentlich und unter Angabe ihres bezüglichen Verhältnisses zu dem Fremden in dessen Reise-Urkunde aufgeführt seyn.

§. 5.

Der fremde Reisende hat für die Identität der Personen seiner Begleitung mit den in seiner Reise-Urkunde aufgeführten Individuen in jedem Falle zu haften, sowie dafür, daß keines derselben, ohne eine eigene Reise-Urkunde erhalten zu haben, seine Begleitung verlasse. Liegt dieß zu hindern außer seiner Macht, so hat er in einem solchen Falle die ungesäumte Anzeige an die nächste k. k. Polizei- oder politische Aufsichts-Behörde zu machen.

§. 6.

Jeder Ausländer, der nach den k. k. österreichischen Staaten reiset, muß in der Regel zu der von ihm besessenen Reise-Urkunde das Visum einer k. k. österreichischen Mission, oder eines zur Ertheilung desselben ermächtigten k. k. Konsulates erwirken.

Ausnahmen hievon können sich nur auf spezielle Uebereinkommen mit den betreffenden fremden Regierungen, oder auf außerordentliche Umstände gründen, welche letztere, soferne sie nicht ohnehin allgemein bekannt sind, stets nachgewiesen werden müssen.

§. 7.

Nie będzie się udzielać wizy do podróży do Państw c. k. austryackich, wyjąwszy wyraźne to osobne zarządzenie, gdzie rzecz się przeciwnie ma, ani ze strony c. k. władz w zagranicy, w powyższym §. 6. wymienionych, ani też ze strony organów nadzorczych, do wykonywania policyi paszportowéj na granicy c. k. austryackiéj ustanowionych, a to:

a) jeżeli żądający wizy z Państw ces. król. austryackich jest wydalony, lub z kraju wygnany;

b) jeżeli tenże przez władzę sądową krajową lub zagraniczną listami gończemi bywa ścigany, lub też w jakimkolwiekbądź względzie jest indywiduum podejrzane, lub niebezpieczne;

c) jeżeli tenże jest tą pewną osobą, przeciw któréj zachodzi osobny nakaz odmówienia mu wizy do wejścia do Państw c. k. austryackich;

d) jeżeli zachodzą uzasadnione wątpliwości, że podróżujący nie jest ten sam, dla którego dokument podróżny został wystawiony, albo że dokument rzeczony jest fałszywy lub sfałszowany;

e) jeżeli dokument do podróży do Państw c. k. austryackich nie jest ważnie wystawionym;

f) jeżeli czas trwania, na który był wystawionym, już upłynął, a zaniechanie odnowienia onegoż nie jest dostatecznie usprawiedliwioném, nakoniec

g) szczególnym obowiązkiem jest organów nadzorczych, do wykonywania policyi paszportowéj na granicy c. k. austryjackiéj ustanowionych, odmawiać wizy dokumentu podróżnego, i odsełać nazad bezwzględnie za granicę kuglarzów i linoskoczków i t. p., jeżeli nie są w stanie wykazać się, iż otrzymali już od krajowéj c. k. władzy austryackiéj pozwolenie do produkcyi swych sztuk lub widowisk, niemniéj też czeladników rzemieślniczych i robotników, nie będących w stanie wykazać się, iż zaopatrzeni są gotówką wystarczającą aż do téj chwili, kiedyby wedle prawdopodobieństwa dostać się mogli do miejsca roboty, albo którzy przed chwilą wstąpienia na granicę dłużéj nad miesiąc bez roboty zostawali, nie mogąc wiarygodnym zupełnie sposobem udowodnić, iż przyczyną tego nie jest nic innego, jak choroba, którą złożeni zostali, tudzież wszelkie osoby, chcące się trudnić profesyą, cudzoziemcowi w Austryi niedostępną, n. p. domokrąztwem.

§. 8.

Wstępując do c. k. Państw austryackich każdy cudzoziemiec obowiązany jest okazać swój paszport podróżny c. k. władzy, powołanéj do wykonywania

§. 7.

Das Visum wird aber, den Fall einer ausdrücklichen besonderen Anordnung des Gegentheiles ausgenommen, von den in dem vorstehenden §. 6 genannten k. k. Behörden im Auslande und ebenso von den zur Pflege der Paßpolizei an den k. k. österreichischen Grenzen bestellten Aufsichts-Organen zum unmittelbaren Eintritte in die k. k. österreichischen Staaten nicht ertheilt:

a) wenn der Bewerber um dasselbe aus den k. k. österreichischen Staaten abgeschafft, oder des Landes verwiesen ist;

b) wenn derselbe von einer in- oder ausländischen Gerichtsbehörde steckbrieflich verfolgt, oder auch nur ein in sonstiger Beziehung bedenkliches oder gefährliches Individuum ist;

c) wenn er eine bestimmt bezeichnete Person ist, rücksichtlich welcher ein spezieller Auftrag vorliegt, ihm das Visum zum Eintritte in die k. k. österreichischen Staaten zu verweigern;

d) wenn gegründete Bedenken vorhanden sind, daß der Reisende nicht dieselbe Person sei, für welche die Reise-Urkunde ausgefertiget wurde, oder daß diese falsch oder verfälscht sei;

e) wenn die Reise-Urkunde zur Reise nach den k. k. österreichischen Staaten giltig nicht ausgestellt ist;

f) wenn die Dauer, für welche sie ausgestellt wurde, schon abgelaufen ist, und die unterlassene Erneuerung derselben nicht grundhältig gerechtfertigt werden kann, endlich

g) haben insbesondere die zur Pflege der Paßpolizei an den k. k. österreichischen Grenzen bestellten Aufsichts-Organe Gauklern, Seiltänzern u. dgl., in soferne sie nicht mit der von einer inländischen k. k. österreichischen Behörde etwa bereits erhaltenen Bewilligung zur Produzirung ihrer Künste oder Schaustücke sich auszuweisen vermögen; ferner Handwerksgesellen und Arbeitern, die sich mit keiner bis zur wahrscheinlichen Erlangung eines Arbeitsortes im k. k. Gebiete ausreichenden Barschaft ausweisen können, oder mehr als Einen Monat vor dem Zeitpunkte ihres Erscheinens an der Grenze gar nicht in Arbeit gestanden sind, soferne sie nicht vollkommen glaubwürdig nachweisen können, daß der Grund hievon bloß in ihrer Erkrankung lag, sowie Personen, die ein in Oesterreich dem Ausländer zu betreiben nicht gestattetes Gewerbe ausüben wollen, wie z. B. Hausirhandel, das Visum der Reise-Urkunde zu verweigern, und dieselben ohne weiters wieder über die Grenze in das Ausland zurückzuweisen.

§. 8.

Bei dem Eintritte in die k. k. österreichischen Staaten hat jeder Ausländer, der mit der Paßpolizei-Pflege an der österreichischen Grenze betrauten k. k. Behörde seine

policyi paszportowéj na granicy austryackiéj, która udzieli swe wizum do dalszéj podróży, jak skoro nie zachodzi trudność przeciw temu. Przestąpienie granicy bez zasiągnienia wizy rzeczonéj za nieupoważnione będzie uważane, i wedle przepisów traktowane.

§. 9.

Jeżeliby cudzoziemiec w dalszym ciągu podróży swéj instradowanym był do władzy krajowéj, dla dalszych czynności urzędowych, powinien się tamże stawić bezzwłocznie.

§. 10.

W głównych miastach będzie dokument podróżny cudzoziemcowi za poświadczeniem odebrania przez c. k. organa dozorcze, ku temu ustanowione, odebrany, i u c. k. władzy policyjnéj (w urzędzie dla cudzoziemców) złożony, gdzie cudzoziemiec dla pozyskania pozwolenia do pobytu zgłosić się ma w ciągu godzin 24 po przybyciu swojém albo osobiście, albo przez osobę drugą do tego upełnomocnioną.

Cudzoziemiec, chcący bez zatrzymania się daléj swą podróż odbywać, oświadczyć to ma przy odebraniu od niego dokumentu podróżnego, poczém, jeżeli nie zachodzi prawna przeszkoda jaka, zaraz po przybyciu swojém otrzyma wizę do dalszéj podróży.

§. 11.

W główném i rezydencyonalném mieście Wiédniu, tudzież w głównych miastach pojedynczych krajów koronnych Cesarstwa, gdzie ces. kr. dyrekcye policyi, lub samodzielne c. k. komisaryaty policyi swą siedzibę mają, cudzoziemiec chcący się bawić tamże dłużéj niż dni trzy, zaopatrzyć się ma przepisaną pobytu kartą, która mu przez właściwą władzę policyjną wydana służyć będzie do legitymacyi osoby jego w całym okręgu urzędowym władzy wystawiającéj.

Za wydanie karty pobytu opłacić przyjdzie taksę kancelaryjną 2 złr. reń. mon. konw.

Tak przepis powyższy, jakoteż w poprzednim §^fie^ 10. ustępem piérwszym objęty, nie mają bynajmniéj zastosowania do ajentów dyplomatycznych Mocarstw obcych, i do ich towarzystwa w podróży, ani też do sług rządowych cudzych Rządów, w urzędowém posłannictwie podróżujących.

Czeladnicy rzemieślniczy, robotnicy w fabrykach, służący, najemnicy i osoby klas w powszechności niemajętnych wolne są od składania wyżrzeczonéj taksy kancelaryjnéj.

Reise=Urkunde vorzuweisen, und wird denselben von dieser, soferne kein Anstand obwaltet, das Visum zum Behufe der Fortsetzung seiner Reise ertheilt. Der Grenzübertritt ohne Einholung dieses Visum wird als ein unbefugter angesehen und gesetzlich behandelt.

§. 9.

Auf der Weiterreise im Inlande hat der Fremde bei der Behörde des Ortes, an welche er etwa ausdrücklich instradirt worden ist, für die weitere Amtshandlung sich unverweilt zu melden.

§. 10.

In den Hauptstädten wird die Reise=Urkunde dem Fremden von den hierzu berufenen k. k. Aufsichtsorganen gegen Einhändigung eines Empfangsscheines abgenommen und bei der k. k. Polizeibehörde (dem Fremdenamte), woselbst derselbe zur Erlangung der Bewilligung zum Aufenthalte binnen 24 Stunden nach seiner Ankunft sich persönlich oder durch eine bestellte Person zu melden hat, hinterlegt.

Der Fremde, welcher ohne Aufenthalt zu nehmen, die Reise fortsetzen will, hat dieß bei der Abnahme seiner Reise=Urkunde anzugeben, und erhält, wenn kein gesetzlicher Anstand obwaltet, das Visum zur Weiterreise sogleich nach seiner Ankunft.

§. 11.

In der Haupt= und Residenzstadt Wien, sowie in den Hauptstädten der einzelnen Kronländer des Kaiserreiches, wo k. k. Polizei=Direkzionen, oder selbständige k. k. Polizei=Kommissariate ihren Sitz haben, hat sich der Fremde, wenn er daselbst länger als drei Tage zu verweilen beabsichtiget, mit der vorgeschriebenen Aufenthaltskarte, welche ihm von der betreffenden Polizeibehörde erfolgt wird, und im Umfange des Amtsbezirkes der Ausstellungsbehörde zur Legitimazion seiner Person dient, zu versehen.

Für die Ausfertigung der Aufenthaltskarte ist eine Kanzleigebühr von 2 fl. C. M. zu entrichten.

Die vorstehende, sowie die in dem vorausgehenden §. 10, ersten Absatzes, enthaltene Bestimmung findet keine Anwendung auf diplomatische Agenten fremder Mächte und ihre Begleitung, sowie auf Staatsdiener fremder Regierungen, welche in ämtlicher Sendung reisen.

Handwerksgesellen, Fabriksarbeiter, Dienstboten, Taglöhner und Individuen der sonst unbemittelten Klassen sind von der Entrichtung der obigen Kanzleigebühr befreit.

§. 12.

Karta pobytu, na któréj uiszczona opłata należytości kancelaryjnéj ustanowionéj, lub uwolnienie od niéj wyraźnie ma być wymienionem, po upływie czasu, na który pozwolenie do pobytu zostało udzieloném, musi być odnowioną, inaczéjby posiadacz takowéj jak bezprawnie się zatrzymujący był uważanym, i stosownie do tego traktowanym.

§. 13.

Udzielenie pozwolenia do przebywania, równie też oznaczenie trwania pobytu pozostawia się zdaniu powołanéj tu c. k. władzy, biorącéj zawsze wzgląd na trwanie dokumentu podróżnego cudzoziemca; w żadnym atoliż razie nie będzie się udzielać cudzoziemcowi pozwolenia do pobytu za jednym razem dłużej nad rok jeden.

§. 14.

Wiza dokumentów podróżnych bezpłatnie udzielaną być ma przez władze c. k. ku temu właściwe w całym obrębie c. k. Państw austryackich

Jeżeli wiza brzmi do podróży z jednego miejsca kraju do drugiego, albo do odjazdu z kraju do zagranicy, wówczas moc ma tylko na trzy dni, jeżeli nie ma miejsca ograniczenie trwania tegoż z powodów szczególnych

Jeżeli cudzoziemiec w ciągu terminu tego nie odjechał, wówczas nanowo pozyskać winien wizę do odjazdu u władzy c. k. właściwéj.

§. 15.

Każdy cudzoziemiec obowiązany jest dokładnie zapełnić rubryki przedłożonéj mu karty meldunkowéj zaraz po przybyciu swojém, przez którą dający mu pomieszczenie u siebie przepisane zgłoszenie uczynić, a mianowicie gospodarz oberży i t. p. także i treść karty téj do księgi przepisanéj wciągnąć ma.

§. 16.

Nie mniéj też jest cudzoziemiec obowiązany i oprócz przypadku §. 8. przedkładać c. k. władzom właściwym i ich organom na każde żądanie dokument swój podróżny do wglądnienia i rozpoznania, a na zapytania o celu podróży, o trwaniu pobytu w miejscu i t. d., mianowicie zaś o środkach subsystencyi udzielać wiadomości należytych.

§. 17.

Jeżeli cudzoziemcowi przedłużony zostanie dokument jego podróżny podczas przebywania jego w c. k. Państwach przez władzę powołaną tego Państwa, do którego należy, albo też mu nowy wydany będzie, o co sam wcześnie staranie mieć winien, natedy takowy przedłożony być winien właściwéj władzy c. k., do przedłużenia karty pobytu, albo jeżeli właściciel jego wyjeżdżać chce, do osiągnienia wizy.

§. 12.

Die Aufenthaltskarte, auf welcher die erfolgte Entrichtung der festgesetzten Kanzleigebühr oder die Befreiung von derselben ausdrücklich zu bemerken ist, muß nach Ablauf der Zeit, für deren Dauer die Bewilligung zum Aufenthalte ertheilt worden ist, wieder erneuert werden, widrigens deren Inhaber als unbefugt sich aufhaltend betrachtet, und darnach behandelt wird.

§. 13.

Die Ertheilung der Bewilligung zum Aufenthalte, sowie die Bestimmung der Dauer des letzteren, steht, unter steter Rücksicht auf die Dauer der Reise-Urkunde des Fremden, dem Ermessen der k. k. Behörde zu; in keinem Falle kann aber die Bewilligung zum Aufenthalte auf Einmal dem Fremden auf länger als Ein Jahr ertheilt werden.

§. 14.

Das Visum der Reise-Urkunden wird von den hierzu berufenen k. k. Behörden im ganzen Umfange der k. k. österreichischen Staaten unentgeltlich ertheilt.

Lautet das Visum zur Reise von einem Orte des Inlandes nach einem anderen, oder zur Abreise aus dem Inlande in das Ausland, so hat dasselbe nur für drei Tage Giltigkeit, wenn nicht aus besonderen Gründen eine Beschränkung dieser Dauer eintritt.

Ist der Fremde innerhalb dieser Frist nicht abgereiset, so hat er das Visum zur Abreise bei der berufenen k. k. Behörde neuerdings zu erwirken.

§. 15.

Jeder Fremde ist verpflichtet, die Rubriken des ihm vorgelegten Meldzettels, mittelst dessen der Wohnungsgeber die vorgeschriebene Meldung zu besorgen und dessen Inhalt, insbesondere der Gasthofhälter u. dgl., in das vorgeschriebene Fremdenbuch einzutragen hat, gleich nach seiner Ankunft genau auszufüllen.

§. 16.

Nicht minder ist der Fremde aber auch außer dem Falle des §. 8 gehalten, den berufenen k. k. Behörden und ihren Organen auf jedesmaliges Verlangen seine Reise-Urkunde zur Einsicht und Prüfung vorzuzeigen und auf Befragen über den Zweck seiner Reise, über die Dauer seines Aufenthaltes im Orte u. s. w., insbesondere aber über seine Subsistenzmittel Rede und Antwort zu geben.

§. 17.

Wird dem Fremden während seines Aufenthaltes in den k. k. Staaten von der dazu berufenen Behörde jenes Staates, dem er angehört, seine Reise-Urkunde verlängert, oder eine nene ausgestellt, wofür er rechtzeitig selbst zu sorgen hat, so muß diese der betreffenden k. k. Behörde behufs der Verlängerung der Aufenthaltskarte, oder wenn deren Inhaber abreisen will, zur Erlangung des Visum vorgelegt werden.

Władza c. k. zaś, zanim to przedsięweźmie, przekonać się ma, czy dokument podróżny jéj przedłożony odpowiada warunkom w §fie 3. wymienionym. Jeżeli się rzecz przeciwnie ma, służy jéj prawo żądać, aby wszelkie niedostateczności w dokumencie podróżnym późniejszém zamieszczeniem uchylonemi zostały przez władzę cudzą, dokument podróżny wystawiającą, co uskutecznić podróżującego cudzoziemca jest rzeczą. Jeżeliby przeciw rzeczonemu przedłużeniu karty pobytu lub udzieleniu wizy zachodziły dalsze jeszcze przeszkody, wówczas dla uchylenia takowych zawezwać należy we Wiédniu pośrednictwa cesarskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, poza rezydencyą zaś pośrednictwa dotyczącego Szefa krajowego politycznego.

W braku władzy zastępczéj tego Państwa, do którego cudzoziemiec należy wedle stosunków swych obywatelskich, może wyjątkowo polityczny Szef krajowy udzielić cudzoziemcowi w Austryi przebywającemu nowy paszport podróżny, koniecznie mu potrzebny do dalszéj podróży w zagranicę lub do powrotu nazad, wystawiony na ten cel, a to albo że zagubił pierwotny dokument, albo też z innych powodów, o czém bezzwłocznie wiadomość uczynić ma do c. k. Ministerstwa Spraw Zewnętrznych przez c. k. najwyższą Władzę Policyjną.

§. 18.

Oprócz przypadków, w §fie 7. wskazanych, mają c. k. władze dozorcze graniczne nie tylko prawo, ale i obowiązek zupełnie wzbronić cudzoziemcowi wnijścia do Państw c. k. austryackich, równie jak wizy, jeżeli nie jest opatrzonym przepisanym dokumentem podróżnym, albo wedle okoliczności opatrzyć go tymczasowym paszportem, brzmiącym do miejsca najbliższéj władzy c. k. policyjnéj lub dozorczéj politycznéj, w którym tedy razie przesłany jéj będzie odebrany dokument podróżny z uzasadnieniem co do sposobu postępowania takowego.

Tak wystawiony paszport podróżny tymczasowy ma moc tylko ograniczoną, albo wyraźnie ustanowioną, albo samo przez się rozumianą, a nigdy dni 14 nie przenoszącą.

§. 19.

Pozwolenie do pobytu może albo zupełnie być odmówionem, albo już udzielone odebranem:

a) jeżeli cudzoziemiec nie uczynił zadość obowiązkom włożonym nań przez ustawy krajowe powszechne, lub rozporządzenia osobne miejscowe;

b) jeżeli mu brakuje środków do utrzymania potrzebnych, nareszcie

c) jeżeli czas trwania dokumentu podróżnego upłynął, a on nie jest w stanie wykazać się w terminie przeznaczonym, dokumentem nowym albo przedłużonym.

Diese k. k. Behörde hat, bevor sie hiezu schreitet, sich zu überzeugen, ob die ihr vorgelegte Reise-Urkunde den im §. 3 enthaltenen Bestimmungen entspricht. Wenn dieß nicht der Fall wäre, so hat sie das Recht, darauf zu bestehen, daß das Mangelnde von der die Reise-Urkunde ausstellenden fremden Behörde nachträglich in solche aufgenommen würde, was zu bewirken, Sache des fremden Reisenden ist. Sollten gegen die gedachte Verlängerung der Aufenthaltskarte oder die Ertheilung des Visum noch anderweitige Anstände sich ergeben, so wäre zur Behebung derselben in Wien die Vermittlung des kaiserlichen Ministeriums des Aeußeren und außerhalb der Residenz jene des betreffenden politischen Landes-Chefs in Anspruch zu nehmen.

In Ermanglung einer Vertretungsbehörde jenes Staates, dem der Fremde seinen staatsbürgerlichen Verhältnissen nach angehört, kann einem in Oesterreich befindlichen Ausländer, der wegen Verlustes seiner Reise-Urkunde oder aus anderen Gründen einen neuen Paß zur Fortsetzung seiner Reise in das Ausland oder zur Rückreise in dasselbe dringend benöthiget, ein solcher und zwar nur zu diesem Zwecke ausnahmsweise von dem politischen Landes-Chef ertheilt, und muß hierüber unverweilt die Anzeige im Wege der k. k. obersten Polizeibehörde an das k. k. Ministerium des Aeußern gemacht werden.

§. 18.

Die k. k. Grenz-Aufsichtsbehörden haben außer den im §. 7 bestimmten Fällen das Recht und die Pflicht, dem Fremden, der mit einer ordnungsmäßigen Reise-Urkunde nicht versehen ist, den Eintritt in die k. k. österreichischen Staaten, sohin das Visum entweder gänzlich zu versagen, oder nach Umständen denselben mit einem nach dem Orte der nächsten k. k. Polizei- oder politischen Aufsichtsbehörde lautenden Interimspasse zu versehen, in welchem Falle die abgenommene Reise-Urkunde, unter Begründung des Verfahrens, an jene Behörde weiter eingesendet wird.

Ein derlei ausgestellter Interims-Reisepaß hat nur eine beschränkte, entweder ausdrücklich festgesetzte, oder sich von selbst verstehende, aber jedenfalls 14 Tage nicht überschreitende Giltigkeit.

§. 19.

Die Bewilligung zum Aufenthalte kann gänzlich versagt, oder die bereits ertheilte zurückgenommen werden:

a) wenn der Fremde nicht den Verpflichtungen nachkommt, welche die allgemeinen Landesgesetze oder die besonderen Lokal-Verordnungen ihm auferlegen:

b) wenn es ihm an den nöthigen Subsistenzmitteln mangelt, endlich

c) wenn die Dauer seiner Reise-Urkunde abgelaufen ist, und er in der ihm allenfalls zugestandenen Frist mit einer neuen, oder mit der Verlängerung der erloschenen sich auszuweisen nicht vermag.

§. 20.

Jeżeli pobyt cudzoziemca w Austryi sprzecznym jest ze względów na porządek publiczny lub bezpieczeństwo, może tenże bezwzględnie wydalonym być z kraju, nawet choćby nie było żadnego powodu do karnego postępowania z nim.

§. 21.

Jak przy wejściu, tak i przy wyjściu z c. k. Państw austryackich wykazać winien cudzy podróżny dokument swój na granicy c. k. austryackiéj władzom dozorczym c. k. austryackim, do wykonywania policyi powołanym, aby pozyskał wizę do wyjścia, co mu też udzielonem być ma, jeżeli żadna przeciw temu nie zachodzi przeszkoda.

§. 22.

Zaniechanie przepisów powyższych karane będzie przez c. k. władze właściwe na drodze policyjnéj karą pieniężną aż do stu złotych reńskich monetą konwencyjną, albo w razie niemożności aresztem aż do dni 14, jeżeli toż nie pociąga za sobą postępowania sądowego karnego, albo w téj mierze nie ma nic innego, osobno zarządzonego.

§. 23.

Rekurs, gdyby założony był przeciw rozporządzeniu władzy bezpieczeństwa, nie wstrzymuje wykonania tegoż, chyba żeby wykonanie takowe połączoném było ze szkodą niepowetowaną, znaczną, lub uchylić się już nie dającą.

§. 24.

Co się tycze legitymacyi do codziennego obrotu granicznego pod względem rolniczym, wiejsko-gospodarczym, zarobkowym, przemysłowym, handlowym i innym, zostają w swéj mocy osobno w téj mierze istniejące przepisy.

To samo rozumiéć należy i o książkach wędrownych, równie jak i o tak zwanych, szczególniéj w celu łatwiejszego użycia kolei żelaznych zaprowadzonych kartach paszportowych podróżnych cudzych, należących do Państw, których Rządy w tym przedmiocie z c. k. Rządem austryackim traktaty zawarły; a to w miarę postanowień, obustronnie tamże ustanowionych.

Nie mniéj pozostają nareszcie co się tycze policyi paszportowéj, także i nadal w zupełnéj swéj mocy i działalności, wydane dla obustronnych przynależących postanowienia, zawarte w szczególnych traktatach, zawarciach pokoju ub innych umowach c. k. Rządu austryackiego z Rządami Państw obcych, a mianowicie co do prowincyj tureckich z c. k. Pograniczem Wojskowém się

§. 20.

Stellt sich der Aufenthalt eines Ausländers in Oesterreich, aus Rücksichten der öffentlichen Ordnung oder Sicherheit als unzulässig dar, so kann derselbe, selbst wenn dadurch auch kein strafgerichtliches Verfahren gegen ihn begründet wird, ohne weiters außer Landes geschafft werden.

§. 21.

Gleichwie bei dem Eintritte, hat der fremde Reisende auch bei seinem Austritte aus den k. k. österreichischen Staaten an der k. k. österreichischen Grenze, den dort mit der Polizeipflege betrauten k. k. österreichischen Aufsichtsbehörden seine Reise-Urkunde zur Erlangung des Visum zum Austritte vorzuweisen, das ihm von denselben sohin auch, wenn dagegen kein Anstand obwaltet, ertheilt wird

§. 22.

Die Außerachtlassung der vorstehenden Bestimmungen wird von den hiezu berufenen k. k. Behörden soferne hierwegen nicht eine strafgerichtliche Amtshandlung einzutreten hat, oder dießfalls hier nicht besonders vorgesehen ist, polizeilich mit einer Geldstrafe bis zu hund rt Gulden Konvenzions-Münze, oder im Falle der Zahlungs-Unfähigkeit mit Arrest bis zu 14 Tagen geahndet.

§. 23.

Ein allfälliger Rekurs gegen eine Verfügung der Sicherheitsbehörde hemmt nicht den Vollzug derselben, außer es wäre dieser mit einem unwiederbringlichen, bedeutenden oder sonst nicht mehr zu behebenden Nachtheile verbunden.

§. 24.

Bezüglich der Legitimazion zum täglichen Grenzverkehre aus Ackerbau-, Landwirthschafts-, Gewerbs-, Industie-, Handels- und dergleichen Zwecken bleiben die dießfalls bestehenden besonderen Vorschriften in Anwendung.

Dasselbe gilt auch rücksichtlich der Wanderbücher, und ebenso bezüglich der sogenannten, vorzugsweise zum Zwecke der leichteren Benützung der Eisenbahnen eingeführten Paßkarten jener fremden Reisenden, welche Staaten angehören, deren Regierungen mit der k. k. österreichischen Regierung dießfalls eine Vereinbarung getroffen haben, und zwar nach Maßgabe der darin wechselseitig festgesetzten Bestimmungen.

In gleicher Weise behalten endlich in Absicht auf die Paßpolizei die in besonderen Verträgen, Friedensschlüssen, Traktaten oder sonstigen Uebereinkommen der k. k. österreichischen Regierung mit den Regierungen der auswärtigen Staaten begründeten Bestimmungen rücksichtlich der wechselseitigen Staats-Angehörigen, auch fernerhin ihre volle Kraft und Wirksamkeit, und es hat namentlich auch in Betreff der an das k. k.

stykających, utrzymuje się i nadal jeszcze postępowanie, jakie tamże osobnemi rozporządzeniami zostało wprowadzone.

Niniejszy przepis obowiązuje we wszystkich krajach koronnych Monarchii i wchodzi w życie z dniem 1. Lipca 1853 roku.

Wiedeń dnia 3. Maja 1853.

Hr. Buol-Schauenstein m. p. **Kempen** m. p., F. M. P.
Bach m. p. **Bamberg** m. p., Jenerał-Major.

83.

Rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 3. Maja 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 83, wydana dnia 20. Maja 1853),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, wyjąwszy Królestwo Lombardzko-Weneckie,

o stemplowaniu zaświadczeń, wydawanych na zasadzie §. 51. regulaminów naukowych z dnia 1. i 8. Października 1850.

Zaświadczenia, wystawiane na zasadzie §. 51. regulaminów naukowych z dnia 1. i 8. Października 1850 (Dziennik praw Państwa nr. 370 i 430) dla uczniów w publicznych zakładach naukowych, względem skutku jednego lub więcéj egzaminów, w końcu jednego półrocza lub kursu rocznego odbytych, ulegają należytości stemplowéj 6 krajcarów, ustanowionéj w pozycyi taryfowéj 116, lit. *c)* ustaw o należytościach z dnia 9. Lutego i 2. Sierpnia 1850. Jeżeli w zaświadczeniu takowém potwierdzonym bywa skutek egzaminów kilku półroczy lub kursów rocznych, wówczas należytość stemplowa à 6 krajcarów obrachowaną być ma według liczby półroczy, lub kursów rocznych.

Baumgartner m. p.

84.

Rozporządzenie Ministerstwa Wyznań i Oświecenia z dnia 6. Maja 1853,

obowiązujące w Królestwie Węgier i w Województwie Serbskiém i Banacie Temeskim,

którém się na pamięć przywodzą istniejące przepisy o uczęszczaniu uczniów katolickich do zakładów naukowych ewanielickich.

Obacz Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 84, wydaną dnia 20. Maja 1853.

Militär-Grenzland anstoßenden türkischen Provinzen bei dem durch spezielle Verordnungen eingeführten Verfahren noch fernerhin sein Bewenden zu behalten.

Vorstehende Verordnung ist für alle Kronländer der Monarchie giltig, und hat mit 1. Juli 1853 in Wirksamkeit zu treten.

Wien, am 3. Mai 1853.

Gr. Buol-Schauenstein m. p. **Kempen** m. p., F. M. L. **Bach** m. p.
Bamberg m. p., General-Major.

83.

Erlaß des Finanzministeriums vom 3. Mai 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XXVII. Stück, Nr. 83, ausgegeben am 20. Mai 1853)

wirksam für alle Kronländer, mit Ausnahme des lombardisch-venezianischen Königreiches,

in Betreff der Stempelbehandlung der Zeugnisse, welche im Grunde des §. 51 der Studien-Ordnungen vom 1. und 8. Oktober 1850 ausgefertigt werden.

Die Zeugnisse, welche im Grunde des §. 51 der Studien-Ordnungen vom 1. und 8. Oktober 1850 (Reichs-Gesetzblatt Nr. 370 und 430) an Schüler der öffentlichen Lehranstalten über den Erfolg einer oder mehrerer am Schlusse Eines Semesters oder Jahrganges abgelegten Prüfungen ausgefertiget werden, unterliegen der, in der Tarifpost 116, litt. c) der Gebührengesetze vom 9. Februar und 2 August 1850 festgesetzten Stempelgebühr von 6 Kreuzern. Wird in einem solchen Zeugnisse der Erfolg der Prüfungen mehrerer Semester oder Jahrgänge bestätiget, so ist die Stempelgebühr à 6 Kreuzer nach der Zahl der Semester oder Jahrgänge zu berechnen.

Baumgartner m. p.

84.

Verordnung des Ministeriums für Kultus und Unterricht vom 6. Mai 1853,

wirksam für das Königreich Ungarn und die Wojwodschaft Serbien und das Temeser Banat,

wodurch die bestehenden Vorschriften hinsichtlich des Besuches evangelischer Lehranstalten von katholischen Schülern in Erinnerung gebracht werden.

Siehe Reichs-Gesetzblatt, XXVII. Stück, Nr. 84, ausgegeben am 20. Mai 1853.

85.

Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 9. Maja 1853,

mające moc w krajach koronnych, dla których wydanym został patent cesarski z dnia 11. Kwietnia 1851, nr. 84 Dziennika praw Państwa,

którém w porozumieniu z Ministerstwem Wojny rozporządza się, iż w tych przypadkach, gdzie kaucye małżeństw wojskowych, hypotecznie zabezpieczone, przekazane zostaną na kapitał indemnizacyi, zapisy długów uwolnienia gruntowego złożone być mają w Komendzie krajowéj wojskowéj.

Obacz Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 85, wydaną dnia 20. Maja 1853.

86.

Rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 10. Maja 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 86, wydana dnia 20. Maja 1853),

moc mające we wszystkich krajach koronnych,

o zastosowalności rozrządzenia Ministerstwa Finansów z dnia 9. Marca 1852 (Dziennik praw Państwa nr. 62) do przeniesień majątku z powodu śmierci, mających miejsce po dniu 30. Kwietnia 1853.

Na zasadzie ustępu XIV. rozrządzenia Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 17. Grudnia 1852 (Dziennik praw Państwa nr. 263) oświadcza Ministeryum Finansów, iż rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 9. Marca 1852 (Dziennik praw Państwa nr. 62) nie ma zastosowania do przeniesień majątku z powodu śmierci, następujących po dniu 30. Kwietnia 1853 wtedy, jeżeli pertraktacya, obejmująca cały majątek puścizny, należy do sądu w tych krajach koronnych, w których albo już dawniéj obowiązywała powszechna księga ustaw cywilnych, albo dopiéro z dniem 1. Maja 1853 w życie weszła. Wykaz puścizny przeto w tym razie, obejmujący cały majątek téjże, bez różnicy w tym sądzie ma być złożony lub sporządzony, do którego należy pertraktacya puścizny, a ztąd wystosowany będzie do tego urzędu, do wymierzenia należytości przeznaczonego, w którego okręgu się sąd znajduje. Urząd takowy postępować będzie wedle §. 5. rozrządzenia Ministerstwa Finansów z dniem 2. Grudnia 1850 (Dziennik praw Państwa nr. 470), przyczém rozumié się, iż, gdy idzie o nieruchomości, leżące poza okręgiem urzędu, względem których urząd ani nie posiada wykazów do oznaczenia wartości potrzebnych, ani ich otrzymał od podatkującego, wykazów dotyczących żądać się powinno od tego urzędu, w którego katastrze podatkowym nieruchomość wciągniona jest.

Baumgartner m. p.

85.

Verordnung des Justiz-Ministeriums vom 9. Mai 1853,

wirksam für jene Kronländer, für welche das kaiserliche Patent vom 11. April 1851, Nr. 84 des Reichs-Gesetz-Blattes, erlassen wurde,

wodurch im Einvernehmen mit dem Kriegsministerium verordnet wird, daß in jenen Fällen, wo hypothekarisch-sichergestellte Militär-Heirathskauzionen auf das Entlastungs-Kapital überwiesen werden, die Grundentlastungs-Schuldverschreibungen an das Landes-Militärkommando abzugeben seien

Siehe Reichs-Gesetzblatt, XXVII. Stück, Nr. 85, ausgegeben am 20. Mai 1853

86.

Erlaß des Finanzministeriums vom 10. Mai 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XXVII. Stück, Nro. 86 ausgegeben am 20. Mai 1853),

wirksam für alle Kronländer,

über die Anwendbarkeit des Finanzministerial-Erlasses vom 9. März 1852 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 62) auf Vermögens-Uebertragungen von Todeswegen, welche nach dem 30. April 1853 eintreten.

Im Grunde des Absatzes XIV. des Justizministerial-Erlasses von 17. Dezember 1852 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 263) findet das Finanzministerium zu erklären, daß der Finanzministerial-Erlaß vom 9. März 1852 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 62) auf solche Vermögens-Uebertragungen von Todeswegen, welche nach dem 30. April 1853 eintreten, dann keine Anwendung finde, wenn die Abhandlung über das gesammte Nachlaßvermögen einem Gerichte in denjenigen Kronländern zusteht, in welchen das allgemeine bürgerliche Gesetzbuch schon früher Wirksamkeit hatte oder dieselbe erst vom 1. Mai 1853 erlangt hat. Der Nachlaß-Ausweis ist daher, wenn diese Voraussetzung eintritt, über das gesammte Nachlaßvermögen ohne Unterschied bei demjenigen Gerichte einzubringen oder zu verfassen, welchem die Verlassenschafts-Abhandlung zusteht, und von diesem Gerichte an jenes zur Gebührenbemessung bestimmte Amt zu leiten, in dessen Bezirk das Gericht sich befindet. Letzteres Amt hat sich nach §. 5 des Finanzministerial-Erlasses vom 2. Dezember 1850 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 470) zu benehmen, wobei es sich versteht, daß, wenn es sich um Liegenschaften außer dem Amtsbezirke handelt, hinsichtlich welcher das Amt die zur Werthsbestimmung erforderlichen Nachweisungen nicht besitzt, noch von dem Gebührenpflichtigen erhält, dieselben bei jenem Amte anzusuchen sind, in dessen Steuerkataster die Liegenschaft eingetragen ist.

Baumgartner m. p.

87.

Rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 10. Maja 1853,

obowiązujące w krajach koronnych Węgier, Kroacyi, Slawonii, Województwa Serbskiego i Banatu Temeskiego,

w skutek którego, co do przeniesień majątków z powodu śmierci po dniu 30. Kwietnia 1853 zaszłych, moc swą tracą postanowienia ustępu IX. patentu obwieszczającego do ustawy o należytościach z dnia 2. Sierpnia 1850, tudzież rozrządzenia Ministerstwa Finansów z dnia 9. Marca 1852 (Dziennik praw Państwa nr. 63).

Obacz Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 87, wydaną dnia 20. Maja 1853.

88.

Rozrządzenie Ministerstwa Spraw Zewnętrznych z dnia 12. Maja 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 88, wydana dnia 20. Maja 1853),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych Cesarstwa,

którém się ogłasza traktat zawarty między Rządami austryackim i bawarskim, tudzież między Rządami austryackim i saskim w tym przedmiocie, iż każde z tych Państw dopóty znowu nazad przyjmować będzie dawnych swych przynależnych, nawet choćby utracili byli przynależność Państwa z mocy ustaw krajowych, za przedstawieniem Państwa drugiego, dopóki nie stali się już jego przynależnymi wedle ustaw własnych wewnętrznych.

Między Rządami cesarsko-austryackim i królewsko-bawarskim zawarty został traktat za pomocą oświadczeń z dnia 22. i z dnia 30. Marca r. b., wymienianych we Wiédniu w tym przedmiocie, iż na przyszłość w obu Państwach za zasadę służyć będzie, że każde z nich na przedstawienie drugiego Państwa dopóty nazad przyjmować będzie swych dawnych przynależnych, a to choćby ci utracili byli przynależność swą według właściwego ustawodawstwa krajowego, jak długo nie stali się przynależnymi tegoż Państwa drugiego podług ustaw jego wewnętrznych.

Taki sam traktat zawarty został także i między Rządami cesarsko-austryackim i królewsko-saskim, w skutek oświadczeń wymienianych we Wiédniu pod dniem 18. Marca i 9. Kwietnia r. b.

Wiédeń dnia 12. Maja 1853.

Hr. Buol-Schauenstein m. p.

87.

Erlaß des Finanzministeriums vom 10. Mai 1853,

wirksam für die Kronländer Ungarn, Kroazien, Slawonien, die serbische Woiwodschaft und das Temeser Banat,

wornach für Vermögens-Uebertragungen von Todeswegen nach dem 30. April 1853 die Bestimmungen des Absatzes IX. des Kundmachungs-Patentes zum Gebührengesetze vom 2. August 1850 und der Finanzministerial-Erlaß vom 9. März 1852 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 63) außer Wirksamkeit treten.

Siehe Reichs-Gesetzblatt, XXVII. Stück, Nr. 87, ausgegeben am 20. Mai 1853.

88.

Erlaß des Ministeriums der auswärtigen Angelegenheiten vom 12. Mai 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XXVII. Stück, Nro. 88, ausgegeben am 20. Mai 1853),

wirksam für alle Kronländer des Kaiserstaates

wodurch kundgemacht wird, daß zwischen der österreichischen und baierischen Regierung, sowie ferner zwischen der österreichischen und sächsischen Regierung das Uebereinkommen festgesetzt wurde, daß jeder dieser Staaten seine ursprünglichen Angehörigen, auch wenn sie diese Staatsangehörigkeit nach der inländischen Gesetzgebung verloren haben sollten, auf Antrag des anderen Staates so lange wieder zu übernehmen habe, als sie nicht diesem anderen Staate nach dessen eigenen inneren Gesetzen angehörig geworden sind.

Zwischen der kaiserlich-österreichischen und der königlich-baierischen Regierung ist mittelst in Wien ausgewechselter Erklärungen vom 22. und vom 30. März l. J. das Uebereinkommen getroffen worden, künftighin zwischen den beiden Staaten den Grundsatz anwenden zu lassen, daß jeder derselben seine ursprünglichen Angehörigen, auch wenn sie diese Staatsangehörigkeit nach der inländischen Gesetzgebung verloren haben sollten, auf Antrag des anderen Staates so lange wieder zu übernehmen habe, als sie nicht diesem anderen Staate nach dessen eigenen inneren Gesetzen angehörig geworden sind.

Eine gleiche Uebereinkunft ist zwischen der kaiserlich-österreichischen und der königlich-sächsischen Regierung durch, unterm 18. März und 9. April l. J. in Wien ausgewechselte Erklärungen zu Stande gekommen.

Wien den 12. Mai 1853.

Gr. Buol-Schauenstein m. p.

89.

Rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 13. Maja 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XXVII., nr. 89, wydana dnia 20. Maja 1853),

obowiązujące we wszystkich krajach spólnego okręgu celnego,

mocą którego ustanowioném zostaje postępowanie celne z kamieniami młyńskiemi dla młynów parowych, złożonemi z kilku kawałów, tak zwanemi amerykańskiemi i angielskiemi.

W porozumieniu z Ministerstwem Handlu rorzporządza się, iż ze względem na postanowienia §. 7, lit. *a)* uwag objaśniających do taryfy celnéj z roku 1851, wedle oddziału 39, lit. *a)* wolne są od opłaty cła kamienie młynne dla młynów parowych przeznaczone, tak zwane amerykańskie, z kilku sztuk złożone i żelaznemi obręczami opasane.

Podobnie téż i kamienie młyńskie, tak zwane angielskie, dla młynów parowych przeznaczone, składające się także z kilku mniejszych kawałów kamiennych, za pomocą gipsu spojonych, z których atoliż każdy zamieszczony jest w okryciu metalowém, po największéj części z żelaza lanego, połączoném z częściami żelaza kowanego i częściami mosiężnemi. pomimo okryw takowych i arf czyszczących interceptowanych, ze względem na tę okoliczność, iż części składowe metalowe stanowią tylko podrzędną część ciężaru swego, oclone być mają w przywozie wedle oddziału 85, lit. *a)* jako ciężkie towary kamienne, po 1 złr. reń. i kr. 30 od cetnara celnego *sporco*.

Rozporządzenie niniejsze wejść ma w życie z dniem, w którym takowe obwieszczoném będzie pojedynczym urzędom celnym przez władzę przełożoną.

Baumgartner m. p.

89.

Erlaß des Finanz-Ministeriums vom 13. Mai 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XXVII. Stück, Nr. 89, ausgegeben am 20. Mai 1853),

giltig für alle Länder des gemeinschaftlichen Zollgebietes,

womit die Zollbehandlung der, aus mehreren Stücken zusammengesetzten, sogenannten amerikanischen und englischen Mühlsteine für Dampfmühlen bestimmt wird.

Man findet im Einverständnisse mit dem Handelsministerium zu bestimmen, daß die sogenannten amerikanischen, für Dampfmühlen bestimmten Mühlsteine, welche aus mehreren Stücken zusammengesetzt und mit eisernen Reifen umfangen sind, mit Rücksicht auf die Bestimmungen des §. 7. lit. a) der Vorerinnerung zum Zolltarife vom Jahre 1851 nach Abtheilung 39, lit. a) zollfrei behandelt werden.

Die gleichfalls für Dampfmühlen bestimmten sogenannten englischen Mühlsteine, welche gleichfalls aus mehreren mit Gyps zusammengefügten kleineren Steinstücken bestehen, wovon jedoch jedes kleinere Stück in eine metallene, meistens gußeiserne, mit schmiedeisernen und messingenen Bestandtheilen verbundenen Hülse eingelegt erscheint, sind ungeachtet dieser Hülsen und der interzeptirten Siebwerke, mit Rücksicht auf den Umstand, daß die metallenen Bestandtheile nur einen untergeordnete Theil ihres Gewichtes ausmachen, nach Abtheilung 85, lit. a) als schwere Steinwaaren im Eingange mit 1 fl. 30 kr. pr. Zollzentner sporco zu verzollen.

Diese Anordnung hat mit dem Tage in Wirksamkeit zu treten, an welchem sie den einzelnen Zollämtern von ihrer vorgesetzten Behörde wird kundgemacht werden.

Baumgartner m. p.